

את הפירכה של כהן. גם כהן עצמו לא טרח כלל לבדוק את הפירסומים. לפני שהשמיע ברבים את גירסתו הפנטסטית.

כך קרה שציידי המכשפות מיהרו לקר פוץ על עגלה בלי גלגלים, נהוגה בירי עגלון שוטא. הסקופ של שלום כהן לא היה ולא נברא. כל ניסיון לקשור בינו לבין הפירסום בהעולם הזה אודות פגישת אלון-חוסין, לא היה אלא בדיה מצוה מהאצבע.

מן הראוי להזכיר כי כאשר פורסם דבר פגישת אלון-חוסין, היה ח"כ כהן על סף עזיבתו את העולם הזה.

הוא לא שותף אז עוד במערכת העיתון, וזאת היה לו מושג על צי נורוטיהמיוע של העיתון באותה תקופה.

לכהן אין מושג כיצד הגיעה הידיעה על פגישת חוסין-אלון לידיעת העולם הזה, וכל מה שיטען בנושא זה אינו אלא נסיון לאחו עיניים ולהוליד שולל, מתוך תיקוה לחזור איכשהו מתהום-השיכחה לחדשות.

גם כולא היה הסיפור של כהן נתן הפרכה בקלות כה רבה כאמי צעות החומר הכתוב, ואילו הניה שעתה ישבחן דיבר אמת במקרה זה — הרי עצם הניסיון של מי שהיה פעם עיתונאי במשך 20 שנה, הננות את מקורות האינפורמציה שלו, להתכחש לאתיקה הי עיתונאית שלו בעבר וזמנו עני רה פזיזות חמורה על ידוים השעבר — הוא מעשה מתועב, בזוי ונאנה, המעיד על עומק הי מצוה המוסרית לתובה שקע הי איש.

"העולם הזה" בשירות דיין

אשר מתעורר הצורך לגגה יריבים פוליטיים, אין בוררים באמצעים. וזוהי הסיבה שבגללה קפצו לפתע כל דוברי הימין הקיצוני בכנסת על "גילויין" של כהן, מבלי לברר את העובדות לאמתן.

אין זו הפעם הראשונה בה מתנהל מחול שדים כזה, סביב אותו גילוי של שלהי 1970, על פגישת אלון-חוסין. בר שעתה אחרי שהידיעה הפכה לסנסציה בינלאומית, ניסו רבים להסביר בתיאור יות שונות מדוע פוצץ העולם הזה את דבר הפגישה. הגדיל לעשות מכולם טיים האמריקאי עצמו. באותו גיליון בו סיפר כהן דבר הפגישה בין אלון וחוסין, טען טיים כי השאלה ששאל אבנרי מעל דוכן הכנסת, "אירגנה עליידי תומכיו של שר הביטחון משה דיין", לא פחות ולא יותר. כ"כ שומאל תמיר האשים או את אבנרי כי הדיןק את המידע לטיים כדי לפוצץ גיליון הסכם בין ישראל לירדן. ואילו הי שבועון הצרפתי ל'אקספרס' הסביר כי אבנרי פוצץ את דבר הפגישה כדי לקדם את העניין הפלסטני.

עתה הוצגה גיוסה חדשה, מסולפת באותה מידה כמו קודמתיה: כאילו פורסם המידע בזמנתו של אלון עצמו, לשם רימוס שמו ומעמדו.

זהו אבסורד גמור — שהרי אדון היה האחרון המעוניין בניתוק מגי עיו עם חוסין.

ייתכן ישלום כהן יטען עתה, נוכח חשיפת סילופיו, שהוא לא התכוון לאותו פירסום, אלא לפירסום נוסף בהעולם הזה על פגישת שרי ממשלה ישראלים עם המלך חוסין.

מה חבל שאנה שגילו השבוע רגישות כה מופלגה לגבי הסכנה הביטחון המדינה הטמונה בעובדה ששר בממשלת ישראל מחליף די עות עם חבריכנסת ונפגש עימו מעת לעת, לא גילו את אותה רגישות ביטחונית, כאשר הסתבר שי שריהביטחון, בעיצומה של מלחמת-התשה, התרוצצו ביחידות עם אשה מוסקפת, וגילתה לה, תוך כדי כך, סודות ביטחוניים ואחרים. כפרישת אלישבע.

במדינה

מפלגות

הרשלה במפלגת העבודה

מה מפתת מאחורי

אימו שר דיין

הפרוש ממופגנת העבודה?

הבדיחה היהודית העממית מספרת על הרשלה, שיללה אחד הורמז לפונדק ללא פרוטה בכיסו. סירב הפונדקאי לתת לו ארוחה חינם. ואו החל הרשלה לאיים: "אם לא תתנו לי לאכול, אעשה מה שאבי עשה!" נבהל הפונדקאי ומיהר להגיש להר-שלה את ארוחת-הערב. כשהשיב את רעבונו שאל אותו הפונדקאי בדחילו ורי-חילו: "ומה עשה אביך שאימת אתה לעשות?" השיב לו הרשלה: "פשוט מאוד — הוא הלך לישון רעב!"

השבוע נדמה היה כי משה דיין הפך להרשלה של מפלגת העבודה. בהופיעו בפני כינוס של אנשי חטיבת רפ"י במפ"לגת העבודה, שהתכנס ביום השני השבוע בכנין הועד-הפועל של ההסתדרות, החל דיין לאיים על שותפי רפ"י במפלגת העבודה, באיום שהיה מופנה ישירות לפונדקאית גולדה מאיר: "בגישה של מפ"ס ולפי הראיון עם פחס ספיר ברדיו — לא אוכל ללכת ברשימת מפלגת העבודה

שריבטחון דיין איום מעורפל

לכנסת ולממשלה, לא אוכל על בסיס זה ללכת לציבור כדי לכהן בממשלה... זה לא עניין של מצע אלא של תוכנית מדינית." תוך כדי איום, תבע דיין גם לאכול, בהביר שהוויכוח אינו רק על המדיניות הפעילה בשטחים, אלא גם, "על דרך בחיר רתם של נציגי רפ"י לרשימת מועמדי המפלגה בבחירות האות."

היה זה איום מעורפל בדיוק כמו האיום של הרשלה, אם לא יתנו לו, "לאכול" איים דיין לעשות מעשה נורא, אבל בלתי מוגדר, או כלשונו, "פרישה מהמפלגה עדיין אינה אומרת כי הולכים ברשימה נפרדת, יציאה מהמפלגה אינה עדיין יצירת מפלגה."

בקיצור, לקראת דיין הצמרת שזימנה גולדה מאיר ליום תמישי השבוע, לדיין בתוכנית המדינית של מפלגת העבודה, הצליח דיין לעורר רעש ופחדים, בדיוק כמו הרשלה בבדיחה.

וחזור חלילה, אלא שגולדה מאיר היא פונדקאית מנוסה. היא, וכמוה אנשי מפא"י במפלגת העבודה, זוכרים בדיוק מה קרה באיום הקודם של משה דיין, וכיצד הלך או לישון רעב, כשלא התמלאה תבני-עתו, "לאכול".

דיין חזר על עצמו בדיוק שאינו משאיר מקום להפתעות. גם לפני הבחירות לכנסת השביעית, ב-1969, נקט באותם צעדים שהוא נוקט עכשיו:

● במשך חודשים בתחילת 1969 החלו מקורבי דיין להפיץ שמועות כי הוא עומד לפרוש ממפלגת העבודה אם לא יתמלאו תביעותיו המדיניות והפרסונליות.

● חוגים שונים החלו להחתים פטיציות בשם "התנועה למען דיין לראשות הי מפלגה".

● אנשי רפ"י התכנסו בכנס בבנין הסינרמה בתלאיבי, שם השמיע דיין את

פסקיו המפורסמים: "איני מוכן להיות דייר מישנה במפלגה. או שאהיה דייר משותף או שאחפש לי בית אחר." ● כשכל אנשי רפ"י כבר היו מוכנים לפרוש עם דיין ולהקים רשימה חדשה בהנהגתו, איכזב אותם דיין. הוא המשיך את מלחמת העצבים עוד חודשיים, אך ערב הבחירות, ויתר לבסוף על כל תביעותיו המדיניות, הסכים על "חורה שבעל-פה", והתפאר עם חבריו ברפ"י על הישגים שהתבטאו בהבטחת מישרת שריהביטחון לדיין אחרי הבחירות. מתן ייצוג ל-9 חברי רפ"י בכנסת ומילוי תביעות נוספות בייצוג במוסדות המפלגה וההסתדרות. ההתלהבות דעכה. ערב הבחירות של 1969 התכנסה לישכת מפלגת העבודה, לאותה מטרה לשמה מתכנס השבוע דיין הצמרת של "חברינו" במפלגת העבודה: לניסוח המצע המדיני של המפלגה לבחירות. מלומדת נסיון מלקח התרגיל שעשה דיין ב-1969, ספק אם גולדה תיבהל הפעם מאימוי החורים-על-עצמם של דיין.

כי היה הבדל בולט בין "תרגיל דיין 1969" לבין "תרגיל דיין 1973", כשהור פיע או דיין בכנס הסינרמה (אליו הביא גם את אהובתו דאז, אלישבע צייס) היו הימים ימי מתיחות בחשונות. בעיצומה של מלחמת ההתשה, 1500 אנשים נלהבים מילאו את אולם הסינרמה, הריעו לאליים, תבעו ממנו להתיצב בראש רשימה עצמאית, כנס הועד-הפועל של רפ"י היה עלוב בהשוואה לכנס הסינרמה. נכחו בו רק עשירית מפעילי רפ"י דאז. גם ההתלהבות דעכה באותו שיעור. ההבדל בין שני הכר-גטים שיקף את השינוי בכוח המיקוח והי איום של משה דיין מאז 1969.

איך לחלק את העוגה?

כמפד"ל כבר

רבים עי חזוקת תיקי השרים

רק מיפלגה אחת אינה צריכה להתמין לתוצאות הבחירות לכנסת השמינית. ל"גבי המפד"ל לא ישנו הבחירות דבר. מני דט יותר, מנדט פחות — היא תמשיך להיכלל בקואליציה ושלושה שרים מטעי מה יכהנו גם בממשלה הבאה. וזוהי הסיבה, שבעוד שבמפלגות אחרות נטוש עדיין המאבק על הרכב רשימות הנבחרים, הרי ההתמודדות הפנימית בי מפד"ל היא על הרכב נציגיה בממשלה הי באה.

שלושת שרי המפד"ל בממשלה הקיימת (יוסף בורג, מיכאל חזני וזרח ורהפטיג) מייצגים שתי סיעות. אולם בבחירות הי אחרונות לוועידת המיפלגה השתנו יחסי הכוחות במפד"ל. סיעת למיפנה של בורג וחזני נשארה אמנם הסיעה הגדולה, אך לם סיעתו של ורהפטיג נחלה כשלוך. הפי-כה לסיעת מיעוט, הרביעית בגודלה. לפני המפד"ל עומדות שלוש אפשרויות לגבי נציגותה בממשלה הבאה:

● לשגר לממשלה הבאה את אותם הי שרים המכהנים בממשלה הנוכחית. הסכם בין סיעות למיפנה וסיעת ורהפטיג יכול לאפשר מצב כזה.

● לתת ייצוג בממשלה לשלוש הסי-עות הגדולות במיפלגה. במקרה זה יכהנו כשרים יוסף בורג, זבולון המר נציג סיעת הצעירים, ויצחק רפאל, כנציג סיעת רפאל.

● לשגר לממשלה את בורג וחזני כ"נציגי סיעת למיפנה, בצירוף המר או רפאל, בהתאם לקואליציה הפנימית שתרי כוב סיעת הרוב.

רפאל מאיים בפרישה. בניגוד לניי חושים שרווחו כאילו מיפלגת העבודה ובי-עיקר רצונה של גולדה הם שיכתבו את הרכב נציגות המפד"ל בממשלה, מתכוונים ראשי המפד"ל לקבוע בעצמם את נציגותם. הבעיה נעשתה מסובכת נוכח איומו המפורש של יצחק רפאל, לנקוט צעדים אם תחליט המפלגה על בחירת שרים בצורה שתראה כאילו הוא פסול מלכתו כשר. כלומר, אם תיכרות סיעת למיפנה הסכם עם סיעת הצעירים, וזבולון המר יכנס לממשלה במקומו של ורהפטיג, יראה בכך רפאל פסילה אישית שלו. איים בי-פרישה מכל פעילות פוליטית. כנציג הי סיעה השנייה בגודלה הוא תובע תיק של לעצמו. אולם אם תשאר נציגות הי מפד"ל בממשלה בהרכבה הנוכחי, עשוי רפאל להשלים עם המצב, ולהמתין להודמ-נות נוספת להיכנס לממשלה.

בסופו של דבר תיפול ההכרעה בקרב שיערך בישיבת מרכז המפד"ל.

נגיד בנק ישראל

חובע צמצום

האשראי -

אבל לא לקרובי

מישפחתו שלו...

טוב להיות

קרוב לנגיד

בחתימה היה גורלם של שני בתי המלון הנודעים זה: גם גרנד-גוברמן וגם אסטוריה הטברייניים ניבנו בערך בי אותה תקופה, בשנים 1968-1971. שניהם זכו להלוואות מקובלות של משרד הי תיירות — דהיינו, בשניהם נוקקו הבע-לים להשקיע מעט, התבססו בעיקר על כספים משלתיים. שניהם גם ניבנו על-ידי טולל-בוננה.

גם ההמשך היה זה: שניהם לא עמדו בהתחייבויותיהם הכספיות לקבלן. כאשר נוכחה טולל-בוננה כי אין לה סיכויים לקבל את הכסף המגיע לה בטוב, הגישה תבני-עות משפטיות — נגד שניהם.

בשלב זה נסתמיה הקאריירה התאומה של צמד בתי-המלון: בעליו של גרנד-גוברמן נותר להיאבק ללא עזרה, הפסיד במשפט, מלוגו נמכר על-ידי כונס-הונסים (לחברה לישראל), וגוברמן עצמו ניסה להתפרנס, תקופה מסוימת, מקוסק ליד מיבצר המפד"ל, הקסטל, כפון תלאיבי, אחר נואש, עוב לארצות-הברית בחוסר-כל.